

**Versopolis
Panselinos
in Cyprus 2022**
...by Ideogramma

Odile Kennel

**Odile
Kennel**

Copyright © 2022 by Odile Kennel

All rights reserved. Published by Ideogramma & Armida Publications

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system,
or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical,
photocopying, recording, or otherwise, without permission of the publisher.
For information regarding permission, write to

Ideogramma | nora@ideogramma-cy.com -or- info@lilymichaelides.com

or *Armida Publications Ltd, P.O.Box 27717, 2432 Engomi, Nicosia, Cyprus*
or email: info@armidapublications.com

Armida Publications is a member of the Independent Publishers Guild (UK),
and a member of the Independent Book Publishers Association (USA)

www.armidabooks.com | Great Literature. One Book At A Time.

Cover artwork and design:
Annie Michaelides
michaelides.architect@gmail.com

Book design and production by Armida Publications

1st edition: June 2022

ISBN-13 (paperback): .....

**Versopolis
Panselinos
in Cyprus 2022**
...by Ideogramma

**Odile
Kennel**

ARMIDA

mit Sappho im Hof

am Anfang war noch
Aphrodite da. Ich kam
mir blöd vor, kann
kein griechisch, kannte
beide nicht. Dann
ging sie weg, wer weiß
wohin, sie sagte was
von Spree. Dann also
wir allein. Nein, schlafen
nicht, wir trinken Tee.
Ich sage, Sappho, du bist
unumgänglich, wie wär's
du schreibst noch eine
Insel-Ode, *une ode d'île?*
Sie schaut mich fragmentarisch
an, reicht mir Papiere
Rollen, eine Rolex, Zeit
für neue Texte, sagt sie,
und eine Insel-Ode
ist dabei. Ich bin perplex.
Leg mir die Uhr ums Hand-
gelenk, lenk meinen Blick
zum Text, Schreck:
Ich kann das nicht lesen,
Sappho! Ihr Blick geknickt.

Μετάφραση από τα αγγλικά:

Δέσποινα Πυρκεττή

Με την Σαπφώ στην αυλή

πρώτα απ' όλα, η Αφροδίτη
ήταν ακόμα εδώ. Αισθάνθηκα
ηλίθια, δεν μιλούσα ελληνικά,
δεν γνώριζα κανέναν. Έπειτα
έφυγε, δεν ξέρω για
πού (κάτι είπε
για αφρούς.)
Έπειτα
μένουμε μόνες.
Όχι, δεν
κοιμόμαστε,
πίνουμε τσάι με ανθούς.
Σαπφώ, της λέω, δεν είσαι
αμελητέα, τι θα έλεγες
να γράψεις άλλη μια ωδή
σε ένα νησί, *une ode d'île*;
Με κοιτάζει επίμονα
κατακερματισμένα, μου εγχειρίζει έγγραφα,
παπύρους, ένα Ρόλεξ: ώρα
για νέα κείμενα, μου λέει,
και πράγματι ενέχουν ωδή
σ' ένα νησί. Σαστίζω.

Ich hatte so gehofft ...
Im Hof sitzt Sappho
ratlos, rastlos, folgt
durchs Hoftor Aphrodite,
die Rolex, ruf ich, sie
sieht sich nicht um, und ich
ich sitze mit der Armbanduhr
und ohne Text im Hof, ich geh
nach oben, leg mich
schlafen, träum,
ich trät in Scherben

Τυλίγω το ρολόι γύρω
απ' τον καρπό μου, φευγαλέα
κοιτάζω το κείμενο, μένω άφωνη:
Δεν διαβάζω ελληνικά,
Σαπφώ! Η όψη της, απόγνωση.
Κι είχα τόσες ελπίδες...
Στον αυλόγυρο η Σαπφώ
αναποφάσιστη, ανήσυχη, ακολουθεί
την Αφροδίτη μέσα απ' την πύλη.
Το Ρόλεξ, φωνάζω, αλλά εκείνη
δεν κοιτάζει πίσω, κι εγώ
κάθομαι με το ρολόι μου,
άνευ κειμένου στην αυλή. Ανεβαίνω,
πλαγιάζω για να κοιμηθώ,
ονειρεύομαι επί του προκειμένου
πως βαδίζω πάνω σε θρύμματα.

wenn ich die Augen schliesse, ist der Himmel ein Bagger

gelb, seine Schaufel so groß
dass die Welt hineinpasst. Er ist der Gott
aller Bagger auf Erden. Ihn beten sie an
mit jedem Klackklack ihrer Gelenke
ihr chorisches Wühlen ist ein Wüten
gegen ihre *conditio technica*, ihr Jaulen
im Tosen der Baustellen ein Jauchzen
Obertonsingen für göttliche Ohren.
Im Gleichtakt recken sie ihre Greifer
zum Himmel empor, doch diesen Takt
nähme man nur von dort oben aus wahr
wenn man selbst Gott wäre, Himmel oder
ein Bagger in der Größe des Himmels.
(Vielleicht ahnen Kinder die Nöte
der Bagger oder sie wollen Gott sein
der die Schaufeln bedient.) Ich öffne
die Augen, der Himmel ist eine riesige
Schaufel, gelb, hängt
am Gelenk des Alls

όταν κλείνω τα μάτια, ο ουρανός είναι σκάφτης

κίτρινο, το φτυάρι του τόσο πελώριο
που χωράει τον κόσμο όλο. Είναι ο θεός
του κάθε σκάφτη επί γης. Σ' αυτόν δέονται
με κάθε κλακ-κλακ των αρμών τους,
το χορικό τους σφυροκόπημα, μένος
κατά της *conditio technica* τους, το βογγητό τους
στη χλαλοή των εργοταξίων εύθυμο
τραγούδι με υπονοούμενα για θεϊκά αυτιά.
Καταπονημένοι ομόφωνα, οι δαγκάνες τους
ικετεύουν τα επουράνια, κι όμως αυτός ο ρυθμός
θα ήταν αισθητός μόνο άνωθεν
αν κι εσύ ήσουν θεός, επουράνιο,
ή σκάφτης στο μπόι τ' ουρανού.
(Μπορεί τα παιδιά να δαισιθάνονται
την αγωνία του σκάφτη
ή να θέλουν να γίνουν θεός,
που διαφεντεύει τα φτυάρια.) Ανοίγω
τα μάτια, και ο ουρανός είναι τεράστιο
φτυάρι, κίτρινο, που κρέμεται
απ' τον αρμό του κόσμου

die Übersetzerin als elende Verräterin

wenn ich den Baum *arbre* nenne
fühlt sich der Baum verraten.

Wenn ich den Baum *tree* nenne
fühlt er sich verraten

der Baum fühlt sich verraten

wenn ich ihn

träd

arvore

árbol

δυμ

puu

nenne, wenn ich den Baum

Baum nenne, fühlt er sich verraten.

Ich habe mich ver-raten

ich habe mich im Sinn verirrt

ich habe mich vertan.

Tut mir leid, Baum!

Ich erfinde dir einen Namen!

Ich fahnde, grabe, grüble, schürfe,

stöbere, stöhne, orte Worte

kaudere, zaudere

verpeile mich verfranse mich

verdenke mich verliere mich

ich dechiffriere defrichiere

foutragiere farfouillere furetierre, kurz:

*δύσμοιρη μεταφράστρια ως τρυφερή προδότρα
έμφυλο ρεμίξ με και για την Odile Kennel*

όταν λέω το δέντρο *arbre*
το δέντρο αισθάνεται προδομένο.

όταν τον λέω *baum*
αισθάνεται προδομένος.

το δέντρο αισθάνεται προδομένο

όταν την λέω

träd

àrvore

árbol

дун

рив

όταν λέω το δέντρο

δέντρο, αισθάνεται προδομένο.

έχω προδώσει την απεικόνιση του δέντρου

έχω εκθέσει αδόκιμη αναφορά

γάβγισα στο λάθος...

με το συμπάθειο, δέντρο!

Θα σου σκαρώσω ένα όνομα!

Θα ψάξω, θα ψέξω, θα ψαλιδίσω,

θα ψαχουλέψω, θα ψάλλω, θα ψελλίσω λέξεις

θα γκρινιάξω, θα στενάξω

θα παρεξηγήσω θα παρερμηνεύσω

θα ξετρυπώσω, θα ξεψαχνίσω, θα ξετινάξω, εν ολίγοις:

ich debrouilliere mich, doch:
Nom d'un tronc!
Der Baum fühlt sich verraten
der Baum fühlt sich immer verraten.
Da kann ich Bäume versetzen!
Mich zwischen Baum und Birke
setzen! Dem Baum bleib ich
ein falscher Freund, den Baum
kann ich vor lauter Wald
nicht sehen, des Baumes
Kenntnis hilft mir beim Erkennen
nicht, der Baum fühlt sich
in jedem Fall
verraten

θα την βρω την άκρη, όμως
το δέντρο αισθάνεται προδομένο
του δέντρου ο πυρήνας πάντα θα αισθάνεται προδομένος.
Αντί να δω το σύδεντρο, με αποσπούν τα δέντρα!
Πώς πιάστηκα εδώ ανάμεσα σε δέντρο και κορμό!
Δέντρο, για σένα θα είμαι πάντα
ψευδόφιλη, θα σ' αφήνω πίσω
σε κάποια συστοιχία.
όσα κι αν ξέρεις, η γνώση υπολείπεται.
το δέντρο πάντα θα αισθάνεται
προδομένο

schreib doch mal was mit Erotik

(j'ai cessé de contempler l'astre)

ich bin die reife Frucht, die aufplatzt und nicht
wusste, dass sie reif war. Prall. Knall. Loch.
Getropfe: Saft und Sauerei! Rinnt übers Kinn,
macht Flecken am Hemd! Beiß rein
in die Feige, füttere Erdbeeren, pflücke,
zerpflücke Granatapfel. Ich habe
613 Kerne und kein Gesetz. Setze
nur dir hinterher. Fühle mich flatterig, fahre
die Fühler aus, laufe auf Los, laufe aus.
Wie bei allen Gedichten mit Lust, haut
die Haut rein, ballert, ballt sich
mit Schwellkörpern zusammen, dehnt
sich zur Zone. Geozone, Zeitzone, was noch?
Auch Meeresfrüchte verlangen
so einem Gedicht ihren feuchten
Platz, so ein Gedicht muss Austern
benennen, Perlen offenbaren, salzigen
Sud und die anregenden
Eigenschaften von Eiweiß

.
. .
.

γιατί δεν γράφεις κάτι ερωτικό
(*j'ai cessé de contempler l'astre*)

Είμαι το ώριμο φρούτο που σκάει προτού
μάθει ότι ήταν ώριμο. Μεστώνει. Πέφτει. Ανοίγει.
Στάζει χυμούς, ζουμιά! Κυλάει στο πηγούνι,
την μπλούζα σου λερώνει. Δαγκώνω
το σύκο, γεύομαι τις φράουλες, μαδάω
καταμαδάω τα ρόδια ένα-ένα. Έχω
613 σπόρια και εντολή καμία. Θα είμαι
ακριβώς από πίσω σου, κάτι φτερουγίζει μέσα μου,
τεντώνω τις κεραίες, τρέχω κατ' εντολήν, εξαντλούμαι.
Όπως σε κάθε ποθεινό ποίημα, το δέρμα
δονείται, πάλλεται, εισχωρεί σε
πρόσφορη σάρκα, απλώνεται
σε ζώνη. Γεωζώνη, χρονοζώνη, τι άλλο;
Το οστρακόδερμο επίσης αξιώνει
μιαν υγρή θέση σε ένα τέτοιο
ποίημα, ένα τέτοιο ποίημα οφείλει να ονομάσει
τα στρείδια, να εκθέσει τα μαργαριτάρια,
την άρμη και τις διεγερτικές
ιδιότητες της πρωτεΐνης

.
. .
.

oh Limbus, oh Saumtraum, dieses Gedicht bleibt
den Umständen geschuldet Fragment, säuselt nur, seufzt,
träufelt, verläuft sich, besäuft sich usw.

from: Odile Kennel: Hors Texte. Verlagshaus Berlin 2019.

Αχ το όριο, αχ το παραμεθόριο όνειρο, αυτό το ποίημα
θα μένει
κατ' ανάγκην αποσπασματικό, μόνο ψιθυρίζει, στενάζει,
στάζει, απόλλυται, απαυδά και ούτω καθεξής.

αλφάβητο

ein Alphabet entziffern, wie
einen Menschen, den man nicht
zu lesen vermochte. Als könnte man
das Scheitern scheitern lassen
oder verstehen, wenigstens das.
Reines Entstehen, das Alphabet
weiß um seine Möglichkeiten, verlockt, lockert
die Zunge: Worte nehmen Form an, oder
auferstehen im Mund. Als gäbe es
eine Ordnung, ein Gesetz, ein unumgängliches
Ziel. Etwas wie Vertrautheit. Das Alphabet
lässt sich betreten. Palatale Plosive, labiales
Lallen, das Alphabet geht
aufs Ganze, Gold
wird zum Tag und das Wort
bare Münze.
Das Alphabet betasten
Das Alphabet in kleinen Happen zu sich nehmen
Das Alphabet mit Zähnen in Stücke reißen
Das Alphabet verschlingen
..... verschlingen

ωηρηρηή

να αποκρυπτογραφήσεις ένα αλφάβητο όπως
κάποιον που απλώς
δεν μπορείς να διαβάσεις. σαν να'χεις αφήσει
τις αποτυχίες ν' αποτύχουν, ή τέλος πάντων
να καταλάβεις, αν μη τι άλλο να καταλάβεις.
ξεκάθαρα αναδύεται, το αλφάβητο
ξέρει καλά την προοπτική του, ξετυλίγει, χαλαρώνει
τη γλώσσα. οι λέξεις παίρνουν σχήμα ή
ανασταίνονται στο στόμα σου. λες κι έχει
τάξη, κανόνες, αναπόδραστο
σκοπό. κάτι ελαφρώς οικείο. κόπιασε
μέσα στο αλφάβητο. ουρανικά κλειστά, χειλικά
νανουρητά, το αλφάβητο δεν έχει
αναστολές, καλούπι
από χρυσάφι, η αξία των λέξεων
λογίζεται σε βάρος.
να χαϊδεύεις το αλφάβητο
γουλιά-γουλιά να πίνεις το αλφάβητο
να κατασπαράζεις απ' άκρου σ' άκρο
να μπουκωθείς το αλφάβητο
να μπουκωθείς το.....

*Na, na, keine
Nostalgie, die Pronomen
sind futsch.* Zitate führen
nirgendwohin, sind reine
Substanz. Das Alphabet aber
gibt Laut, raunt, barmt, zetert,
stöhnt, rutscht im Mund herum, schlüpft
unter die Zunge, das Alphabet
braucht Raum, breitet sich aus
auf der Haut, reibt,
bleibt

*from: Odile Kennel: Hors Texte. Verlagsbaus Berlin
2019.*

ένας-ένας, μία-μία! απαγορεύεται
η νοσταλγία, οι αντανυμίες
χρεωκόπησαν. τα αποφθέγματα
είναι αδιέξοδα, είναι μονάχα καθαρή
ουσία. μα το αλφάβητο
πάλι πάλλι
αναστενάζει και λιμνάζει στο στόμα, γλιστρά
κάτω απ' τη γλώσσα σου, το αλφάβητο θέλει
χώρο, απλώνεται κατάσαρκα
στο δέρμα σου, γδέρνει
μένει

with Sappho in the Courtyard

to begin with, Aphrodite
was still there. I felt
stupid, can't speak Greek,
didn't know any of them. Then
she left, don't know
where (she said something
about the Tay). Then
we're alone. No, we don't
sleep, we drink tea.
Sappho, I say, you are
unignorable, how about
writing another ode
to an island, *une ode d'île?*
She stares at me
fragmentedly, hands me papers,
scrolls, a Rolex: time
for new texts, she says,
and there'll also be an ode
to an island. I'm perplexed.
Strap the watch around my
wrist, glimpse
the text, get a shock:

I can't read Greek,
Sappho! Her look, dejected.
I had so much hope ...
In the yard Sappho
is irresolute, restless, and follows
Aphrodite through the courtyard door.
The Rolex, I call, but she
doesn't look back, and I,
I sit with my wristwatch,
text-less in the yard. I go
upstairs, lie down
to sleep, dream
I'm treading on broken shards

Translation by Anna Crowe

when I close my eyes the sky is a digger

yellow, its shovel so big
that the world fits in. It's the god
of all diggers on earth. This is the one they pray to
with every clack-clack of their joints
their choral hacking out is a raging
against their *conditio technica*, their groaning
in the roar of the building sites a jubilant
singing with overtones for divine ears.
Straining in unison, their claws
implore the heavens, yet this rhythm
would be perceptible only from above
if you yourself were god, heaven
or a digger the size of the sky.
(Perhaps children sense the diggers' angst
or they want to be god,
operating the shovels.) I open
my eyes, and the sky is a huge
shovel, yellow, dangling
from the joint of the world

Translation by Anna Crowe

the wretched translator as a loving traitor
an engendered remix with and for Odile Kennel

when i call the tree *arbre*
the tree feels betrayed.
when i call the tree *baum*
he feels betrayed.
the tree feels betrayed
when i call her
träd
àrvore
árbol
δυν
puu
when i call the tree
tree, it feels betrayed.
i've betrayed the tree's portrayal
i've revealed the wrong reference
barked up the wrong ...
so sorry, tree!
i'll trunk up a name for you!
i'll search, scratch, sift,
rummage, groan, stir words
mumble, grumble
misconceive, misconstrue
misread, mislead
ferret, forage, fret, in short:

i'll disentangle myself, but
the tree feels betrayed
the tree always feels betrayed.
can't see the forest for trees!
trapped between tree and trunk!
for the tree, i'll always be
a false friend, leave him behind
in some neck of the woods.
knowing never gets the knack of knowledge
the tree always feels
betrayed

Translation by Jo Frank

why don't you write something erotic

(j'ai cessé de contempler l'astre)

I am the ripe fruit which bursts and didn't
know that it was ripe. Swell. Slam. Split.
Drips: juice and juiciness! Runs down your chin,
stains your shirt! Bite into
the fig, feast on strawberries, pluck,
pluck apart pomegranates. I have
613 seeds and no commandments. I'll be
right behind you. I feel fluttery, flex
my feelers, run on the whistle, run out.
As in all poems of desire, the skin
smacks, bangs, screws into
swelling flesh, stretches to
a zone. Geo zone, time zone, what else?
Fruit de mer too demands
its moist place in such
a poem, such a poem must name
oysters, expose pearls, salty
brine and the stimulating
properties of protein

.
. .
.

oh limbus, oh seamdream, this poem
necessarily remains a fragment, merely whispers, sighs,
trickles, gets lost, gets drunk, etc

υγπνιπt

decipher an alphabet like
somebody you simply
can't read. as if you'd let
failures fail, or otherwise
understand, at least understand.
pure emergence, the alphabet
knows its potential, unloops, loosens
the tongue. words take on form or
resurrect in your mouth. as though
it had order, rules, an inescapable
purpose. something slightly familiar. step
into the alphabet. palatal plosives, labial
lulling, the alphabet goes
all out, golden
mould, words weighed
in worth.
stroke the alphabet
in small sips drink the alphabet
tear with your teeth limb from limb
gorge yourself on the alphabet
gorge yourself on .....

*tut-tut! please no
nostalgia, all pronouns
have gone bust. quotes
lead to nowhere, they're simply pure*

substance. but the alphabet
lurks and twerks, moans and groans
sighs and slithers in your mouth, slips
under your tongue, the alphabet needs
space, spreads out on your
skin, scrubs
stays

Translation by Jo Frank

Odile Kennel

<i>mit Sappho im Hof</i>	6
Με την Σαπφώ στην αυλή	7
<i>wenn ich die Augen schliesse, ist der Himmel ein Bagger</i>	8
όταν κλείνω τα μάτια, ο ουρανός είναι σκάφτης	11
<i>die Übersetzerin als elende Verräterin</i>	12
δύσμοιχη μεταφράστρια ως τρυφερή προδότρα 1	3
<i>schreib doch mal was mit Erotik</i>	16
γιατί δεν γράφεις κάτι ερωτικό	17
այρηιρέκν	18
այρηιρέκν	19
<i>with Sappho in the Courtyard</i>	24
<i>when I close my eyes the sky is a digger</i>	26
<i>the wretched translator as a loving traitor</i>	27
այρηιρέκν 31	
<i>About the author</i>	35

Odile Kennel is a poet, novelist and translator living in Berlin. She writes in German and French and likes to invite further languages into her writing. Her most recent poetry book is “Hors Texte” published by Verlagshaus Berlin (2019), as well as the poetic essay “Lust” about the relationship between text and desire (2021). She also published the novels “Was Ida sagt” (2011) and “Mit Blick auf See” (2017), and the poetry book “oder wie heißt diese interplanetare Luft” (2013). She is an occasional blogger and to be found in the virtual universe under @solidenelke.

The background features a light yellow and white color palette with abstract, organic shapes. A large, semi-transparent orange circle is positioned behind the title. The lower half of the cover is dominated by a series of thin, black, wavy lines that resemble topographic contour lines, creating a sense of depth and movement.

**Versopolis
Panselinos**
in Cyprus 2022
...by Ideogramma

ARMIDA BOOKS

Great Literature | One book at a time

www.armidabooks.com

ISBN 978-9925-601-18-9

9 789925 601189 >